

אני ורוסיה מבחר משירי הפוטוריסם הרוסי

מרוסית: עמנואל גלמן, רומן וטר, סיון בסקין ורון סוניס

ולדימיר מיאקובסקי¹

בגלל עייפות

ארץ!

תני לנשק לשבעה את ראשך הקרח
בבלואי שפתי עם כתמים של זהב נכרי.
כשעיני הבדיל נדלקות, בעשן-השער הפורח
תני לאפך את שדי הבצות השטוחים להחריר.
את! אנו — צמד,
פצועים אנושות, נרדפים בעררי-אילות;
צחלת הסוסים שרוככם אבדון — תרתע לאחור.
עשן הבתים ישיגנו מהר בזרועות ארכות-קלילות
להרגיז את עיניו, הדלוחות מגשמים, של האור.

אחותי!

בבתי התמחוי של דורות בני-חלוף
אולי תמצא לי אמא;
אזרק לה קרן-רועים מגאלת-שירה.
התעלה, בלשית ירקה,
בשדות מקפצת קדימה —
לשבותנו בכץ
עבותות-הדרכים הנורא.

1913

(מרוסית: עמנואל גלמן)

מילים אחדות על עצמי²

אני אוהב לראות איך ילדים מתים.
האם הבחנתם בגל צחוק חיתי
מבעד לממותה של המרה השחורה?
ואני,

בשיטוטי בספרית הרחובות
עלעלתי לעתים קרובות בכרך ארזנות הקבורה.
הלילה

מוזמז באצבעות הרטבות
אותי

ואת השדרה.

בזלעפות המטר על כפת קרחתו
קפץ בית־האל המטרף.

ראיתי — ישוע³ מן האיקונה ברח;
את שולי גלימתו המרוטים
נשקה, בוכיה, השלולית.

אצרח אל הכרך,

אנעץ את פגיון יסורי השירה
בבשר השחקים המחליא.

"שמש!

אבי!

רחם עלי, אל תתעלל בי, אתה לפחות!
דמי ששפכת נגר בדרך־הבכא.

זאת נשמת־י —

פסות עננה פורחות

לִיד צֶלֶב חָלוֹד,

בִּרְקִיעַ נָחַר.

זמן!

אתה לפחות, מרחן שכמותה,

שרבט את פני

עַל מְזֻבַּח כָּל הַמּוֹמִים!
אֲנִי עֲרִירִי כְּעִינוֹ הַפְּקוּחָה לְרוֹחָה
שֶׁל אָדָם הַהוֹלֵךְ אֶל הַסּוּמִים!"

1913
(מרוסית: עמנואל גלמן)

לילה

אָדָם-וְלֶבֶן מְקַמֵּט וּמְשַׁלֵּךְ,
זָרְקוּ עַל יָרֵק מְטַבְּעוֹת זוֹהָרִים,
וְלַחֲלוֹנוֹת שְׂיָדָם אֲפֵלָה
חֲלָקוּ צָהָב עַז שֶׁל קַלְפִּים בּוֹעֲרִים.

כֶּכֶר וּשְׁדָרוֹת לֹא נְבוֹכוּ לְרֵאוֹת
גְּלִימוֹת בְּנִינִים בְּכַחַל הַכֶּהָה.
כְּמוֹ פֶּצַע צָהָב נַחֲפָזוּ הָאוֹרוֹת
בְּשִׁלֵּל עֲדִיִּים לְחֶשֶׁק רְגֵלֵיהֶם.

חֲתוּל מְנַמְרֵ-הַפְּרִיָה — הֶהָמוֹן —
נִגְרָר בְּדִלְתוֹת, מִתְקַמֵּר אֶל מוֹצָא;
אִישׁ-אִישׁ הַשְׁתַּדֵּל לְהִנִּיעַ עִמּוֹ
אֶת גּוֹשׁ הָעֵנָק — אֶת הַצָּחוֹק הַמוֹצָק.

נִלְפֵת בְּכַפֵּי הַשְּׂמָלוֹת עַד יְאוֹשׁ
אֲשָׁחִיל חִיּוּכִי לְעֵבְרָן. בְּצָחוֹק חֵם
הִלְמוּ עַל הַפֶּחַ חֲבוּרָה שֶׁל בְּנֵי-כּוֹשׁ,
כְּנִפְיֵ-הַתְּכִי מְרֵהִיבוֹת אֶת מִצָּחֶם.

1912
(מרוסית: עמנואל גלמן)

לעצמו אהובו מקדיש המחבר שורות אלה

אַרְבָּעָה.

כְּבָרִים כְּמִכָּה.

"לְקִיסָר אֲשֶׁר לְקִיסָר – לְאַלוֹהַּ אֲשֶׁר לְאַלוֹהַּ".

וְאַחַד

כְּמוֹתֵי

יַחֲסָה הֵיכָן?

אֵי אֲמָצָא מְאוֹרְתֵי בְּתַהוּ?

לוֹ הֵייתִי קֶטֶן

כִּיִּם הַכְּבִיר

מִזְדַּקֵּף עַל בְּהוֹנוֹת נְהוּשׁוֹלִיו.

מִלְטֵף בְּגָאוֹת עוֹר יָרַח.

אֵיפֹה אֲחַפֵּשׂ

אֶת חֲמַדַּת לְכַבִּי?

הֲרָקִיעַ נָגַס לְפָנֶיהָ!

לוֹ הֵייתִי אֶבְיוֹן!

כְּרוֹקֶפֶלֶר נְדָכָא!

מָה מְמוֹן לְנַפְשִׁי?

בְּה חוֹמַס תְּאוֹתָן פָּרָא גַם כֵּה.

לֹא יִשְׁבִיעַ לְעֵדֶר חֲפְצֵי הַמַּפְקָר

זֶהְבֵּן שֶׁל כָּל הָאֲלֻסְקוֹת!

לוֹ הֵייתִי צוֹלַע לְשׁוֹן

כְּדָאֲנֵט

אוּ פֶטְרָרְקָה!

נִפְשׁ אַחַת לְהַצִּית!

לְצוֹת כִּי בְּשִׁיר תַּחְרָכָה!

מְלוֹתֵי

אַהֲבִי

כְּשֶׁעָרִי הֶהְדֵּר, כֵּן –

אַהוּבוֹת שֶׁל עֲדָנֵי עֲדָנִים

בָּם תִּצְאָנָה בְּלִי צֶל וּבְלִי זָכָר.

לוֹ הֵייתִי כְּרַעַם

שָׁקֵט

אֶתְאַנֵּק

בְּרִטֵט אַחֲבֵק מְנֹר פְּדוּרֵי מְמַקְמֵק

אֲנִי

לוֹ בְּמִלּוּא הָאִימָה וְהַפְּרִץ

אֶת קוֹלֵי הָאֲדִיר שׁוֹב אֲצוּיָה

יְדֵי כּוֹכְבִים תִּפְכַּרְנָה בְּלֵהֶב

שְׂאוּלָה דְהָר הַכּוֹכֵב בְּעִגְמָה!

עֵזוֹ בְּקֶרֶן הַלַּיְלָה אֶכְסֵס

מִי יִתְגַּנֵּי לְהִיּוֹת

כַּחֲמָה הַנְּדַלְחַת.

פֶּזוֹ זְהָרֵי

לִי יָקָר מִהַשְּׁקוֹת

חֵיק אֲדַמָּה מִתְגַּבְּחַת!

אֶחְלֶף לִי גוֹרֵר

נִטֵּל אֶהְבְּמוֹנֵי.

מֵהוּ לַיִל

מִכְאוּבֵי

תַּעֲתוּעַ

בוֹ הַרוּנֵי גְלִיתִים בֵּין תְּנוּמָה לְלֵא נִים

כֹּה עֲצוּם

מִיִּתֵר

וְשִׁכּוּחַ.

1915

(מרוסית: רומן וטר)